

nydere herigennem vil kunne opnaa Hjælp i Tilfælde, hvor Trangen gør dette paa-krævet. Det gælder ogsaa Tilskuddet til Erhvervelse af Boliger for Aldersrentenydere, hvor der ad Aare formentlig vil kunne fremskaffes passende Boliger til en overkommelig Leje.

Da de personlige Tillæg til Invalide- og Aldersrente ydes efter Kommunalbestyrelsens Skøn over de paagældende Rente-nyderes Forhold, maa Mindretallet anse det for rigtigst, at Opholdskommunen kommer til at bære den samme Andel af Udgifterne ved disse Tillæg som af anden Hjælp, der ydes efter Skøn. Det samme bør efter Mindretallets Mening gælde om de i Forslagets § 14 foreslaaede Tilskud til Boligbyggeri. Mindretallet vil derfor mene, at Refusionsbestemmelsen bør udformes saaledes, at Opholdskommunen bærer $\frac{1}{3}$ af de omhandlede Udgifter, medens den øvrige Del af Udgiften — $\frac{2}{3}$ — bæres af Staten.

Da Mindretallet tidligere har faaet lignende Udligningsforslag stemt ned, ønsker Mindretallet ikke paa ny at stille Ændringsforslag herom, men Mindretallet vil ikke undlade at præcisere sin Stilling.

Gennem Præmieforhøjelsen, jfr. § 17, har Regeringen erkendt Rigtigheden af, at større Ydelser maa modsvares af højere Præmie. Da der ikke er oplyst noget om, paa hvilket Grundlag man fra Regeringens Side er kommet til den foreslaaede Forhøjelse, er Mindretallet ikke i Stand til at skønne, om den foreslaaede Forhøjelse er teknisk knyttet til den foreslaaede Udvidelse af Aldersrenteomraadet, hvorfor man ikke vil modsætte sig det foreslaaede Krav om Forhøjelse.

Forslagets Hovedpunkt ligger i Bestemmelserne om, at fremtidig skal Aldersgrænsen for Adgang til Aldersrente ligge ved 60 Aars Grænsen.

Igennem adskillige Aar har 65 Aars Grænsen været gældende. Og der er intet fremført, der kan støtte den Opfattelse, at hygiejniske eller sundhedsmæssige Aarsager skulde tale for at fravige denne Aldersgrænse.

Ved Socialreformens Forelæggelse (Lov om Folkeforsikring) den 12. December 1929 var 65 Aars Grænsen fastholdt, og under Forhandlingerne ved Lovens Gennemførelse i Maj 1933 blev 65 Aars Grænsen som Adgang til Aldersrente bevaret. Skulde Omstændigheder tale derfor, saa har gældende Lovs § 38, Stk. 4, Bestemmelser, der gør det muligt at imødekomme særlige Trangstilfælde.

Mindretallet stiller derfor Ændringsforslag om at udvide disse Bestemmelser, hvorved der gives Adgang til at imødekomme Ansøgere, der opfylder Betingelserne.

Det forelagte Forslag er ikke begrundet i Forhold, der kan henvises til hygiejniske eller sundhedsmæssige Forhold. Det er alene de utilfredsstillende Erhvervs- og Beskæftigelsesforhold, der er Forslagets Baggrund.

Det Materiale, der er tilgaaet Udvalget, giver ikke nogen Sikkerhed med Hensyn til Forslagets økonomiske Virkninger. Det stigende Tal af Aldersrentenydere er opgivet til pr. 1936 at være 137 109 Personer og i 1946 161 471 Personer efter den gældende Lov. Men overfører man yderligere fem Aargange, regner man med, at Tallene for 1936 efter Forslaget vil være 162 015 Personer og 191 837 Personer i 1946.

I Aldersklasserne 65—70 Aar regner man med, at ca. 30 pCt. af Mændene og ca. 40 pCt. af Kvinderne eller ca. 46 000 Personer havde Aldersrente. Da Aargangene for 60—65 Aars Grænsen maa formodes at være noget talrigere end Aargangene for 65—70 Aar, ligger det nær at antage, at det af Ministeriet anførte Tal, ca. 30 000 Personer, hvormed Antallet af Aldersrentenydere vilde vokse, og hvorfra maa drages de ca. 8 300 Personer under 65 Aar, der allerede har opnaaet Adgang til Aldersrente — altsaa en Forøgelse paa ca. 22 000 Personer —, vil vise sig slet ikke at kunne holde. Der maa derfor afgjort regnes med større Tal af Aldersrentenydere end i Forslaget anført, og som Følge deraf ogsaa med betydelig større Udgiftsbeløb end anført.

Da Ministeriet har fastholdt Forslaget og ønsker det gennemført af Hensyn til